

Uz sākumlapu>Prasības iesniegšana tiesā>Eiropas tiesiskās sadarbības atlants civillietās>

Regula "Brisele IIb" – laulības lietas un lietas par vecāku atbildību (pārstrādāta redakcija)

Regula "Brisele IIb" – laulības lietas un lietas par vecāku atbildību (pārstrādāta redakcija)

Vācija

103. panta 1. punkta a) apakšpunkta pirmā daļa. Publiskās iestādes vai citas iestādes, kuras ir pilnvarotas konstatēt publisku aktu, kas minēts 2. panta 2. punkta 2) apakšpunkta b) punktā, un publiskās iestādes, kuras ir pilnvarotas reģistrēt vienošanos, kas minēta 2. panta 2. punkta 3) apakšpunktā.

Neattiecas.

Vācijas tiesību aktos pašlaik nav paredzēti publiski akti un vienošanās par laulāto atšķiršanu un laulības šķiršanu 65. panta 1. punkta nozīmē ar juridiski saistošu spēku Vācijā, vai publiski akti un vienošanās lietās par vecāku atbildību 65. panta 2. punkta nozīmē, kas ir izpildāmi Vācijā. Tāpēc nav Vācijas publisku aktu un vienošanos, kas saskaņā ar regulu būtu jāatzīst vai jāizpilda citā dalībvalstī. Šā iemesla dēļ nav arī nepieciešams izraudzīties iestādes, kas ir atbildīgas par publisku aktu sastādīšanu 2. panta 2. punkta b) apakšpunkta nozīmē un vienošanos reģistrēšanu 2. panta 2. punkta 3) apakšpunkta nozīmē.

103. panta 1. punkta a) apakšpunkta otrā daļa. Administratīvās iestādes, kas sniedz juridisko palīdzību, kā minēts 74. panta 2. punktā.

Nav.

Vācijas tiesību sistēmā pašlaik nav paredzēts bezmaksas process administratīvā iestādē 74. panta 2. punkta nozīmē.

103. panta 1. punkta b) apakšpunkta pirmā daļa. Tiesas, kas kompetentas izdot apliecību lēmumam atbilstoši 36. panta 1. punktam, un tiesas un iestādes, kuras ir kompetentas izdot apliecību attiecībā uz publisku aktu vai vienošanos atbilstoši 66. pantam.

Tiesa, kas kompetenta izdot apliecību par lēmumu (36. panta 1. punkts):

tiesa, kas pieņēmusi lēmumu.

Tiesas un iestādes, kas kompetentas izdot apliecību par publisku aktu vai vienošanos (66. pants):

nav.

Vācijas tiesību aktos pašlaik nav paredzēti publiski akti un vienošanās, kas saskaņā ar regulas 65. pantu būtu jāatzīst vai jāizpilda citā dalībvalstī. Šā iemesla dēļ nav arī nepieciešams izdot apliecības saskaņā ar 66. pantu un noteikt kompetenci to izdošanai.

103. panta 1. punkta b) apakšpunkta otrā daļa. Tiesas, kuras kompetentas koriģēt apliecības, kā minēts 37. panta 1. punktā, 48. panta 1. punktā, un tiesas, kas kompetentas izdot apliecību, kurā norāda apliecināta lēmuma izpildāmības atsaukšanu vai ierobežojumu atbilstoši 49. pantam; un tiesas un iestādes, kuras kompetentas apliecību, kas izdota saskaņā ar 66. panta 1. punktu, koriģēt atbilstoši 67. panta 1. punktam.

Tiesa, kas kompetenta koriģēt (attiecīgi 37. panta 1. punkts un 48. panta 1. punkts) apliecību (attiecīgi 36. un 48. pants) par lēmumu: tiesa, kura izdevusi apliecību.

Tiesa, kas kompetenta izdot apliecību par izpildāmības atsaukšanu vai ierobežojumu attiecībā uz apliecinātu lēmumu (49. pants): tiesa, kura atsauca vai ierobežoja lēmuma izpildāmību.

Tiesas un iestādes, kas kompetentas koriģēt (67. panta 1. punkts) apliecību (66. pants) par publisku aktu vai vienošanos: nav. Vācijas tiesību aktos pašlaik nav paredzēti publiski akti un vienošanās, kas saskaņā ar regulas 65. pantu būtu jāatzīst vai jāizpilda citā dalībvalstī. Šā iemesla dēļ nav arī nepieciešams izdot apliecības saskaņā ar 66. pantu un koriģēt tās saskaņā ar 67. pantu, kā arī noteikt kompetenci to izdošanai un koriģēšanai.

103. panta 1. punkta c) apakšpunkts. Tiesas, kas kompetentas atzīt lēmumu (30. panta 3. punkts) un atteikt atzīšanu (40. panta 2. punkts), kā arī tiesas un iestādes, kuras ir kompetentas atteikt izpildi, kuru kompetencē ir apstrīdēšana vai pārsūdzība, kā arī turpmāka apstrīdēšana vai pārsūdzība atbilstoši 58. panta 1. punktam, 61. panta 2. punktam un 62. pantam.

Attiecībā uz

lēmuma atzīšanu (30. panta 3. punkts);

atzīšanas atteikumu (40. panta 1. punkts);

izpildes atteikumu (58. panta 1. punkts) tādu iemeslu dēļ, kas paredzēti 39. pantā saistībā ar 41. pantu, 50. pantu, 56. panta 6. punktu, 68. panta 2. un 3. punktu

kompetence ir šādām tiesām:

pirmajā instancē – ģimenes lietu tiesai, kuras jurisdikcijā atrodas personas, pret kuru ir iesniegts pieteikums, vai bērna, uz kuru attiecas lēmums, pastāvīgā dzīvesvieta tiesvedības uzsākšanas brīdī;

ja kompetence nav nosakāma, pamatojoties uz iepriekš minēto: ģimenes lietu tiesai, kuras jurisdikcijā tiesvedības uzsākšanas brīdī atrodas vieta, kurā radusies interese par lēmumu vai kurā kļūst zināma vajadzība pēc aprūpes;

ja kompetence joprojām nav nosakāma: tiesai (Pankovas (*Pankow*) ģimenes lietu tiesa), kas kompetenta Federālās zemes Augstākās tiesas (*Kammergericht*) (Berlīnes federālās zemes Augstākā apgabaltiesa) piekritības rajonā.

Kompetence saskaņā ar a) un b) punktu visā augstākās apgabaltiesas piekritības teritorijā katrā gadījumā ir ģimenes lietu tiesai, kuras piekritības teritorijā atrodas augstākās apgabaltiesas mītnes vieta. Tādējādi šīs ģimenes lietu tiesas kompetence attiecas uz visu augstākās apgabaltiesas piekritības teritoriju.

Turklāt federālajām valdībām ir tiesības noteikt kompetenci citai ģimenes lietu tiesai augstākās apgabaltiesas piekritības teritorijā vai, ja vienā federālajā zemē ir vairākas augstākās apgabaltiesas – vienai ģimenes lietu tiesai visu vai vairāku augstāko apgabaltiesu piekritības teritorijā. Tas, cik lielā mērā federālo zemju valdības izmanto šīs tiesības, vēl nav zināms.

Attiecībā uz izpildes atteikumu (58. panta 1. punkts), pamatojoties uz Vācijas valsts tiesību aktos par izpildi noteiktiem pamatiem, kas apstiprināti saskaņā ar 57. pantu,

pastāv nošķirums.

Tūlītēju pārsūdzību saskaņā ar Likuma par tiesvedību ģimenes lietās un bezstrīdus tiesvedības lietās (*FamFG*) 87. panta 4. punktu attiecībā uz lēmumiem, kas pieņemti izpildes procesā, var iesniegt ģimenes lietu tiesā, kura pieņēmusi lēmumu, vai kompetentajā apelācijas tiesā (augstākā apgabaltiesa, kuras piekritības teritorijā atrodas ģimenes lietu tiesa, kas pieņēmusi apstrīdēto lēmumu).

Lēmums attiecībā uz atgādinājumu, ar ko vēršas pret veidu, kādā tiesu izpildītājs īsteno piespiedu izpildi atbilstoši Civilprocesa kodeksa (*ZPO*) 766. pantam, ir tās ģimenes lietu tiesas kompetencē, kuras kompetencē ir minētā rīkojuma izpilde. Skatīt informāciju par 103. panta 1. punkta d) apakšpunktu.

Prasība par izpildes neveikšanu saskaņā ar Civilprocesa kodeksa 767. pantu attiecībā uz rīkojumiem par tiesāšanās izdevumu segšanu (lēmumi par izdevumiem) ir vienīgi tās tiesas kompetencē, kura pirmajā instancē lēma par izpildes atteikuma pieteikumu vai kuras kompetencē šāds lēmums būtu bijis. Skatīt iepriekš minēto informāciju.

Pārsūdzību (61. panta 2. punkts) var iesniegt ģimenes lietu tiesā, kuras lēmums tiek apstrīdēts, vai augstākā apgabaltiesā, kuras jurisdikcijā ir attiecīgā ģimenes lietu tiesa. **Turpmāka pārsūdzība (62. pants)** ir iesniedzama Federālajā augstākajā tiesā (*Bundesgerichtshof*).

103. panta 1. punkta d) apakšpunkts. Iestādes, kuru kompetencē ir izpilde un kuras minētas 52. pantā.

Pastāv nošķirums.

Lai nodrošinātu piespiedu izpildi rīkojumam saskaņā ar Regulas (ES) 2019/1111 IV nodaļu attiecībā uz personu nodošanu vai atgriešanu vai saskarsmes regulējumu, piemēro tos pašus kompetences noteikumus, kas paredzēti 103. panta 1. punkta c) apakšpunktā attiecībā uz sprieduma atzīšanu, atzīšanas atteikumu un izpildes atteikumu, pamatojoties uz Savienības tiesību aktiem.

Lai nodrošinātu piespiedu izpildi tādām rīkojumam saskaņā ar regulas "Briesele IIb" IV nodaļu, kurš neattiecas uz personu nodošanu vai atgriešanu vai saskarsmes regulējumu (galvenokārt lēmumi par izdevumiem), kompetenci reglamentē vispārējie noteikumi par rīkojumu izpildi civillietās un komercietās. Skatīt informāciju, kas pieejama šeit: https://e-justice.europa.eu/52/LV/how_to_enforce_a_court_decision?GERMANY&member=1.

103. panta 1. punkta e) apakšpunkts. Pārsūdzības procedūras, ar ko pārsūdz lēmumu par izpildes atteikuma pieteikumu un kas minētas 61. un 62. pantā.

Pārsūdzība 61. panta nozīmē ir tūlītēja pārsūdzība (*sofortige Beschwerde*). Turpmāka pārsūdzība 62. panta nozīmē ir kasācijas sūdzība (*Rechtsbeschwerde*).

103. panta 1. punkta f) apakšpunkts. To izraudzīto centrālo iestāžu nosaukums un adrese, kā arī saziņas līdzekļi, kas lietās par vecāku atbildību palīdz šīs regulas piemērošanā. Ja ir izraudzīta vairāk nekā viena centrālā iestāde, katras centrālās iestādes ģeogrāfisko un funkcionālo jurisdikciju nosaka, kā minēts 76. pantā.

Centrālā iestāde, kas minēta 76. pantā, ir Federālais tieslietu birojs (*BfJ*).

Pasta adrese:

Federālais Tieslietu birojs (Bundesamt für Justiz)

Referat II 3

53094 Bonn.

Ar biroju var sazināties pa tālruni, faksu vai e-pastu.

Tālrunis: +49 228 99 410-5212

Fakss: +49 228 410-5401

E-pasts: int.sorgerecht@bfj.bund.de.

103. panta 1. punkta g) apakšpunkts. Attiecīgā gadījumā – papildus vecākiem arī tuvu radnieku kategorijas, pie kuriem bērnu var ievietot dalībvalsts teritorijā bez minētās dalībvalsts iepriekšējas piekrišanas, kā minēts 82. pantā.

Nav.

Vācija nav izmantojusi 82. pantā paredzēto iespēju atbrīvot dažas tuvu radnieku kategorijas no prasības saņemt piekrišanu bērnu pārrobežu ievietošanai Vācijā.

103. panta 1. punkta h) apakšpunkts. Eiropas Savienības iestāžu [oficiālās] valodas, kas nav attiecīgās dalībvalsts oficiālā valoda, kuras ir pieņemtas saziņai ar centrālām iestādēm saskaņā ar 91. panta 3. punktu.

Saziņai ar centrālo iestādi papildus vācu valodai ir pieņemama angļu valoda.

103. panta 1. punkta i) apakšpunkts. Valodas, kas ir pieņemamas to lūgumu un pavaddokumentu tulkojumiem, kuri iesūtīti atbilstoši 80. pantam, 81. pantam un 82. pantam, un apliecību brīvā teksta lauka tulkojumiem, kā minēts 91. panta 2. punktā.

Vācu valoda.

Lapa atjaunināta: 02/04/2024

Šīs lapas dažādās valodu versijas uztur attiecīgās dalībvalstis. Tulkojumu veic Eiropas Komisijas dienestā. Varbūtējās izmaiņas, ko oriģinālā ieviesušas kompetentās valsts iestādes, iespējams, nav atspoguļotas tulkojumos. Eiropas Komisija neuzņemas nekādas saistības un atbildību par datiem, ko satur šis dokuments, vai informāciju un datus, uz kuriem šajā dokumentā ir atsauces. Lūdzam skatīt juridisko paziņojumu, lai iepazītos ar autortiesību noteikumiem, ko piemēro dalībvalstī, kas ir atbildīga par šo lapu.